

обмисляше, какъ по-памѣтно да отпразднува деньтъ на своя грѣмоносецъ — Свети Илия. Ето цѣлъ мѣсецъ се бѣ изминалъ, откакъ майка му бѣше гора зелена, булка му бѣ—пушка бойлийка, дѣчица му бѣха дребни куршуми, постелка му бѣ на гора листето, а възглавка—бѣлъ мраморъ камѣкъ. И ето вече името му се носѣше по села и градове, въ колиби и конаци отъ Иринъ-Пиринъ чакъ до Шаръ.

— Бре Точе Пеливано, вземи Станкото твой, па идете долѣ, да видите, що е писокъ по тая Русенска гора!—каза по едно врѣме навжсения войвода, като се вслушваше.

Налѣгалитѣ не далечъ по моравата двама юнаци — мжже отъ Берово, другари на Кара Илия отъ дѣтинство—скочиха сега по повелѣята на своя войвода.

Ала тъкмо тукъ се чу изъ гората гласа на Цоне Протогера, що бѣше стража:

— Давранмаинъ! Кара Илия е тука!

— Да ми живѣе Кара Илия! — отзова се дрезгавъ гласъ изъ подъ скалитѣ: — а тука е Цеко войвода!

И се понесе остра свирня — хайдушка стрѣвна тревога.

Па наскачаха налѣгалитѣ подъ сѣнкитѣ Ильови момци: Точе Пеливано, съ братчето си Станко, веднага заеха пусия край своя войвода, а при тѣхъ изъ всички страни допълниха: Гьорги Гърнчаро, Зако Гьолче, Донче Русенецо и Сърбе Бъргтъ.

Войводата изправи своята лепа снага, тури ржка надъ очи, взрѣ се на долѣ и викна:

— Протогере бре, не е ли потеря?

Протогера не отговори, но видѣше се той, какъ на коремъ пѣпли по скалитѣ на долу.

И чу се дрезгавъ гласъ изъ долу:

— „Кръста ми, братя, ние сме! Иля войвода сакаме: прѣвара е голѣма долѣ у Шакиръ бегова чифликъ!“

— Ба, та побратима Цеко е! каза войводата;—хвала ти, Господи нашъ!